

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 88.

Anden Session.

30te Møde.

Lørdagen den 16de November.

(Fortsat).

Mourad (forts.): Jeg maa dernæst bemærke, at uagtet jeg har Meget og Væsentligt at udsætte paa det os forelagte Forslag, saa troer jeg dog, at det ved Ændringer, Lempelser og Beskæring kan komme til at stemme med de Lanker, jeg har i denne Henseende, og som jeg derfor ved Sagens 2den Behandling skal søge at gjøre gjældende. Jeg troer, at man kan lade en Deel af Forslaget blive staaende, og at man ved smaa Forandringer, det vil sige ved Tilføielse af smaa Ord kan gjøre det mere anbefaleligt — jeg kalder det i denne Henseende en lille Forandring, at man f. Ex. tilføier et „Ikke“ (Munterhed), skøndt det jo vistnok i sig selv er en gennemgribende Forandring. Jeg maa ogsaa tillade mig at bemærke, at vi jo have hørt af den ærede Kultusminister, at han har havt et Forslag færdigt; jeg tvivler nu ikke om, at han, naar det foreliggende Forslag gaaer til anden Behandling, da vil meddele det Udvalg, som sandsynligviis vil blive nedsat, sine Lanker, og ved Conference med det give sin værdifulde Medvirkning til, at der kan komme noget Godt og Brugbart ud af det. Skulde det komme dertil, at dette Lovudkast, saaledes som det nu foreligger, vil vinde Lovskraft, da vil jeg overveie, om jeg ikke vil finde Anledning til at stille et subsidiairt Ændringsforslag, gaaende ud paa, at det, forsaavidt to Medlemmer af Folketirken skulde betjene sig af den borgerlige Biesse, da vilde være at ansee som en Udtrædelse af Kirken (Hør).

Cultusministeren. Jeg skal ikke forstyrre Discussionen i dens Gang, jeg skal blot gjøre en factisk Bemærkning, som jeg senere

maa see ikke vil faae Leilighed til at fremsøre. Den ærede Taler, som nys havde Ordet, omtalte et Forhold med to Personer i Fredericia, som ikke havde kunnet blive viiede, og hele dette Forhold stod i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt en praktisk Trang til et borgerligt Ægtefælskab allerede tidligere var constateret. Jeg maa bemærke, at der indløb en lille Unoisagtighed i Fremstillingen, hvorved det fik det Udseende, som om jeg ved min Indtræden i Ministeriet havde ladet denne Sag falde, og ikke havde villet gaae ind paa den Bet, som var aabnet af min Forgænger, den ærede Taler selv. Ved nærmere at gjenkalde sig Sagen, vil han finde, at det ikke forholder sig saaledes. Der var allerede, førend jeg indtraadte i Ministeriet, skrevet over til vedkommende Autoritet i Jylland, at naar disse Folk vilde opfylde visse Betingelser, vilde en allersvieste Resolution blive udvirket, ifølge hvilken de vilde blive erklærede for rette Ægtefolk. Hvis de nu efter den derovre stete Communication vare indkomne med en Begjæring i denne Retning, vilde jeg, i Genhold til de Forhandlinger, som allerede havde fundet Sted, ogsaa have udvirket hiin Resolution (Hør!), jeg vilde ikke have lagt den mindste Hintring i veien. Men, uden at jeg vidste Noget derom, faldt den hele Sag bort, Skrivelsen var, som sagt, afgaaet før min Indtrædelse i Ministeriet. Der indkom intet Andragende, og først længere Tid derefter fik jeg Kundskab om, at en saadan Forhandling havde fundet Sted, og imidlertid vare Folkene, saavidt jeg veed, dragne bort — som sagt, de have aldrig henvendt sig til Ministeriet med en Begjæring i den antydede Retning. Hvad derimod angaaer de senere Tilfælde, som ere indtrufne, er det jo allerede tidligere oplyst, at de høre til dette Ar; men der vilde jeg rigtignok ikke, hvis et Andra-